

SCOUTING
matthew lutz-kinoy

Matthew Lutz-Kinoy, *Donna Haraway's Expanded Benefits Package*, 2011,
videostill van performance, Liste Art Fair, Basel

Matthew Lutz-Kinoy, *Story of my Life*, 2010, performance,
Kunstverein Amsterdam

Matthew Lutz-Kinoy, *Civilization Plates*, 2011, presentatie Rijksakademie, Amsterdam

MATTHEW LUTZ-KINOY

Hij zet spiegels, schilderijen en sculpturen in beweging met performances die nooit af, maar wel zeer uitvoerig zijn.

door Vivian Ziherl

Anders dan je zou denken, kan er aan plezier ook een politieke kant zitten. Dat zal elke weldenkende homo kunnen beamen. De complexe performances van de New Yorkse kunstenaar Matthew Lutz-Kinoy (1984) sprankelen van vrolijkheid: bij hem zijn sculpturen niet statisch, strekken expressieve schilderijen zich uit tot in de ruimere sociale omgeving en wordt het publiek, dat zichzelf af en toe terugziet in de op het toneel opgestelde spiegels, deelgenoot gemaakt van het feest.

Afgelopen jaar was het auditorium van het New Museum in New York afgeladen ter gelegenheid van de opvoering van *Donna Haraway's Expanded Benefits Package*, waarvan de generale repetitie enkele maanden eerder te zien was geweest op de kunstbeurs Liste in Basel. Het was een langverwachte voorstelling, want de kunstenaar was voor het eerst weer in New York sinds zijn vertrek naar Berlijn kort na zijn afstuderen aan de Cooper Union in 2007. Het podium zelf vormde al een hele tentoonstelling: een enorm, kleurrijk schilderij diende als achtergrond en videoprojectiescherm (*Shopping Spree*, 2011), en op de vloer stonden

lage 'schoenenspiegels' als verdwaalde wegmarkeringen, geplakt met fragmenten van tekens en symbolen, waaronder losgewikkelde filmstroken, gemanipuleerde en gendergerelateerde symbolen en onregelmatige valutatekens die grillig het woord ¥ € \$ vormden (*Donna*, 2011). Ook lagen er witte handdoeken met soortgelijke tekens op de grond, verwijzend naar de stadse sport-schoolcultuur, en een dj stond achter een tafel links op het podium muziek voor een (gay) uitgaanspubliek te draaien.

Bij Lutz-Kinoy is het de performance die de voorzichtige voortbrengselen uit het atelier tot leven brengt. Het podium is daarvoor veel geschikter dan een starre tentoonstellingszaal, omdat hier de presentatie van kunst tegelijkertijd een ontmoetingsruimte is. 'Het is een ideologische ruimte, waar het werk tot stand wordt gebracht in een horizontale presentatieomgeving', aldus Lutz-Kinoy.

Je zou Lutz-Kinoy's werkwijze 'generatief' kunnen noemen, op geen enkel moment definitief. Hij laat nog niet vastliggende onderwerpen – symbolische, politieke en puur vormgerichte – samenvloeien, en soms stollen tot een bonte stoet van vormen, waaronder sculpturen van plexiglas, monodrukken, kunstenaarsboeken en bovenmaatse 'performanceschilderijen'. Onderdelen uit die pro-

cessen worden hergebruikt in andersoortige werken en zijn op die manier uitgangspunt voor weer nieuwe kunst. Niets is ooit op zichzelf een eindproduct, zoals ook te zien was bij een doek dat in april 2011 in galerie Silberkuppe in Berlijn tentoongesteld werd. Het uitbundige, kleurige schilderij strekte zich uit over beide ruimten van de galerie, met als effect dat schildervlak en structuur van het pand één geheel vormden. Deze grote schaal gaf het schilderij een nieuwe identiteit. Het was niet langer een in zichzelf besloten afbeelding, maar zij vormde een decor voor verschillende ad-hocbijeenkomsten. De felle kleurtoetsen verwezen treffend naar het voorjaar, ook al aangekondigd in de titel van het werk, *New Season*. Aan de zijkant was een middelgroot fragment van het doek te vinden, dat eraf was gehaald toen het geheel door een deur moest passen.

Theoretische en kunsthistorische referenties met een openlijk homoseksuele lading zijn een recenter onderdeel van Lutz-Kinoy's werk. 'Alles draait om hoe je de wereld weet te raken en hoe de wereld jou raakt', citeert hij Gregg. Dat is Gregg Bordowitz, een van opvallendste stemmen uit de tijdens de aids crisis opgekomen activistische homobeweging. Met een vergelijkbare politieke toespeling beëindigde Lutz-Kinoy onlangs zijn tweejaarig verblijf aan de Rijksakademie

in Amsterdam. Hij toonde een tafel met keramiek en ander handwerk die veel aandacht trok. In dit samenwerkingsproject met Natsuko Uchino herschiep hij de dramatische toestand van de Nederlandse cultuur tot een micro-politieke, interactieve installatie, waarin bezuinigingen voor staat, consument en kunsten alle tot uitdrukking kwamen. Sportschool, galerie, uitgaansleven of keukentafel: het hele spectrum van uiteenlopende werken van Lutz-Kinoy wil ons wakker schudden, wil ons bewust maken van de performances die wij allemaal neerzetten in de tegelijk simpele en complexe praktijk van ons bestaan op deze wereld.

Vivian Ziherl is assistent-curator bij Kunstverein in Amsterdam, en assistent-curator voor het project *Five Sisters* van If I Can't Dance, I Don't Want to Be Part of Your Revolution

Matthew Lutz-Kinoy
Kunsthuis SYB, Beetsterzwaag
15 februari t/m 27 maart
(residency); eindpresentatie
op 17 maart

Matthew Lutz-Kinoy &
Martijn Hendriks
W139, Amsterdam
11 februari t/m 18 maart

Vertaald uit het Engels door
Wouter Groothuis

**MATTHEW
LUTZ-KINOY**